

(א) מ"ק. ו כללים פ"מ מ"א,
(ב) "ב"ק פ.א. ג) (כי תשא כב
טז, ד) ר"מ, ה) גזון ר"מ,
(ו) "ב"ק נא. וע"ש דרכה גופיה
הוא דקאמר השורף שטרו
של חבירו פטור דאמר ליה
ניירא קלאי מינק, ז) (כדאיתא
להדיא רפ"ח דכללים כלאי
זרעים וכו' ומותרין באכילה
וכ"ש בהגהה,

רשב"ם ד"ה נותן בו' דהא
פסקינן הלכתא בב"ק. קשה
לי הא מרא דשמעתא הוא
רבה והוא סובר בב"ק
דהשורף שטומיחו של חבירו
פטור. ומה"ט הולרש תוס'
באמת לחלק וליתא לקושיא
מהרש"א:

(א) תום' ד"ה נותן וכו' אלא לגזולן לפטור: (ב) בא"ד שטרותיו של חבירו דפטור ליה רבה התם דהתם נירא בעלמא: (ג) ד"ה סאה וכו' משמע שכבר מורעו ור' יוסף:

נותן לו דמי חטין. שאין
דרך לצוררן והן נמכרין
במחך החטין (ביצה לח:).
שיש בה רובע. רובע הקב,
אחד מכ"ד מסאה, ימעט.
שאלם זרע רובע הקב ימעט
ויעקרו (חורק ו:).

א. חייב האי ששורפו
לגורם לגזול ויפירה דורש
הגורם לממון האי ששם
היה הבין את מחזורי גזול
ובגללו ופטור. שם
נ.א. ועפרהוהכבש
כגון פירות האי הוא.
כ. כיון דאדוריהו
בהכי אין בורחיה משום
האי חשב האי ששורפו
כמין ממנו. שם. יעני
ו.א. דרביהי(רובכ)
מן תקשה המלאה דהאי
איש תורע וחבאה הכרס.
שם. ה. כלומר
הרובכ כללוי איש
ממנו מותר. שם
ז. ומדור דאי' קודם
וזריעא אי שו בן רבע זרע
מחו איש דרעוהו
וזריעו ורעתו קריבין דמא.
ק.א. אבל לענין ארסי
וכר כיון שאינן ששורפו
רעוהו איש ששם כללוי.
שם יעני ו.א. דן
מניס זרע.

גוֹתֵן 15 דמי חטין. פי' ריב"ס דהיינו כר"ש דלמחר (ב"ק 98:) דבר הגורם לממון כממון דמי דמחייב בגזל חמץ ועבר עליו הפסח (ו) ונאחז אחר וספרון^א ולר"י נראה דלמי אפי' כריבון דהתם ודאי נלוו כממון דמי שאינו שוה לשום אדם כלום אלא (ה) (ו) לגזילה ליפטר בו אבל הכא הוי כאלו גזל חטין עמלם שהוא מוכר כדורות לכל אדם כמו חטין^ב ולא דמי לשפיר שטרותיה דמי חטין דמי חטין (ז) דהתם^א יירא בעלמא הוא דקלא ליה ולא את החוב:

ר"ש ימעט ואח"כ יזרענו^ג

אֵלֶּיךָ חָס מוֹרְעוֹ וְחָס נִשְׁרָשׁוּ עֲדֵיךָ יִמְעַשׂ^א
 אֶלֶּם מִקְנָה נִשְׁרָשׁוּ אֵין לֵהֶם מִקְנָה
 שֶׁכֶּבֶד נִשְׁרָשׁוּ וְנִאֲסְרוּ בַּהֲשֵׁרָה אֵין
 גִּרְאָה לְשׁוֹן יִמְעַשׂ מִשְׁמַע שֶׁכֶּבֶד
 (א) נִשְׁרָשׁוּ וְר' יוֹסֵף נָמִי דְקֹאֲמֵר יִצוֹר
 מִשְׁמֹס דְּמִיחֻז' מִקְמִיִּים כִּלְאִים וְקוֹדֵם
 שֶׁנִּשְׁמָרְעוּ לֹא מִיחֻז' מִקְמִיִּים כִּלְאִים וְעַד
 דְּבִפְרָק קֹמָא דְמ"ק (דף ו. וס) מִיִּיתִי
 אֶלֶה בְּהִידֵּא עַל זִרְעִים הַמְחוֹבְרִים אֶלֶה
 הַנִּדְרָאָה דְּמִיִּירִי הֵכָא בְּמִחוֹבְרִים לְקֹרֶקֶע
 וְעַמָּה שְׁפִירָשׁ דָּאֵם נִשְׁרָשׁוּ אֵין לֵהֶם
 מִתְקֵנָה אֲגַב חוֹרְפִיָּה לֹא עֵינִן דְּלֹא אֲמֵר
 הֲבִי פֶרֶק כִּל שְׁעָה (פִּסְחִים דף כ.) אֶלֶה
 אֲגַבִּי כִלִּי הַכֶּסֶף^א אֶלֶם זִרְעִים וְזִרְעִים
 מִנְמוֹתֵינִן הֵן בְּאִרְכֵּלָה וְבִהֲנָאָה^ב כְּדַמְשַׁמַּע
 פֶּרֶק כִּל הַבֶּשֶׂר (חולין דף קטו.) דְּפִרְיָן
 אֶלֶם מַעֲתָה כִלִּי זִרְעִים לִיתְסָרוּ דֵּהָא
 כִּל שְׁמִיעִיבִי כִךְ הוּא וְעַמָּה מֵה
 בְּהִתְמַתָּן הִיזָא מִמֶּנָּה מוֹתֵר^ג אִף שְׁדָךְ
 כִּנ' וְאִלִּישְׁנָא דְקִנְסָא פִרְיָן דְקִתְנִי
 וְנִמְעַט וְלֹא קִנְסִינן פְּחוֹת מִרְבּוֹעַ אֲטוֹ
 רְבּוֹעַ אֶלֶם אִלִּישְׁנָא דִּידְנָא מֵזִנִּי
 פִּרְיָן דְּלֹא מִיִּלִּי דֵּהֶם מִשְׁמֹס לְטִי
 מִרְבּוֹעַ עַד דְּמִי כו' דְּפִרְיָשׁ ר"ש
 גִּפְּוִפִּיָּה דְה"מ לְשִׁנּוּי הֲבִי וְעַמָּה יֵשׁ

מגיהה גבי חטין וכו"ס עדשים צעדשים אינטריכה ליה כו': אמר
 ית יתמר מרובע וזא לוקח לנפוחו לדעת אם יש שם יותר מרובע
 מעות ולא יאמר רובע כבר מחלה והמומר אשלים לך: אפרי
 יל דבר מועט והלכך כי ליכא אלא רובע לא טרח לוקח לנפוחו דכי
 ית או יתמר ונפה אותם או אייתי ראייה כמה יש טנופת ואשלים את
 מרובע טרח לוקח לנפוחו ואין להחמיל לטרוח ונפפה את
 הארבע לדיכא אלא רובע אם בא לנפות הרי צטלה דעמו וטפור
 ואפרי דלאו שפירי מכל וכל יהיב לוקח וזוי שיודע הוא דדרך
 לא למימר דערוזי עריב ידיים אבל יתר מרובע לא שכיח בתצואה
 רבנן בכוליה דאיכא למימר כוליה עירב. ונפקא מינה דאי ידעינן
 איכא בין דינא לקנסא: מוסיפי. אלישנא קמא דאמרי ליה דינא
 ימעט דלא ליהוי רובע ואח"כ יזרענו וכן פ"י רבינו חננאל. א"נ
 כבצר אסרו ששתשרה כדנפקא לן בן פסחא צפרק כל שעה (דף כה).
 גידא התצואה ששתשרה: פסרוה דרובע דכלאים. האוסר התצואה משום
 טנופת לגבי מכירה דלא צטיל והוא דקיל דפחות מרובע דכלאים
 פחות מרובע. ואע"ג דאיסור כלאים חמור הוא שאין צ"ד יכולין
 לה נפוחו כולו כ"ס גבי מכירה דקיל שיהי צ"ד יכולין להפקיר ממון
 ינו רובע ואע"ג דאפרי שפירי יהיב אינש וזוי ובטפי מרובע צבד
 נמי יעמידנו על רובע ולא ינפה את כולו וקשיא לרב הונא דאמר
 שם דכלאים כל כך דהתם במחילה תליא מילתא דרובע מחיל איניש
 דנקל לו לטרוח ככולו מאחר שמתחיל אלא דעדיפא מינה קמתר
 לא אפי' מיעוט לא הוה לר"ך דהא צטיל אלא חומרא בעלמא הוא
 עט את כולו: אי הכי. דמסור חומרא דכלאים ממעט ולא מן הדין:
 אימא

קוררין הלך שמה זהו עפרורית טפי: **אלא טעמא** דו' כלומר כיון דאמר דמעקר עקרי להו והלכך שמה זהו עפרורית טובה א"כ דוקא נקט צדשים רובע עפרורית משום דשכיחי זהו אכל חמי ושערי לומר רובע עפרורית דהא לא שכיח כ"כ תשפוט מיהא סיוע לצדריק שהי' מתוך עפרורית פחות מרובע דאס אימא דיהי' לחמי ושערי לימני רובע עפרורית בחטין ואנא אמינא כ"ש צדשים:

לעולם. אימא לך חטי' שערי מקבל רובע עפרויות ודקשין לך
רצ הווא אס בא. לוקא להקפיד בטנופת דגראה צעיניו שיש צו טיט
 ונמאכ צו יותר: **מנפה אס כולן.** ויחזיר לו המוכר חמין כנגדן
שפירי יידי. דלא מחיל טנופת כלל אלא מפני שטורח הוא לנפוטו צו
 חמר ליה מוכר ללוקא איז אומר שפירות יפין הן ואס תאמר אינן
 וצבציל רובע קל טורח אלא שצרו בהפסד טרחו אצל הן ואיכא חמיל
 כולו דרבע קל הוא לגמור היפיו מאחז שהחמיל והלכך לא מחיל וי
 מוכר: **ואמרי לה קנסא.** דמן הדין אפי' טפי מרובע מחיל איניש
 תצוהא להיות צה טנופת ומחיל הלכך רובע לא קניס דהא שכיח וי
 ואיכא למימר דאיכו המוכר הוא דעריב צידים וכיון דעריב קנסוה
 ציה דלא עריב אפי' טפי מרובע הוי מחילה וקנה לוקא והיינו
 קפריך ולא אקנסא: **כל סאה.** תצוהא שיש צה רובע הקב מוחל אלא
 נורעו אלא שלא נשרשו עדיין ימעט אצל אס נשרשו אין להס עזר תקפ
 מרהמלא (דצידים כן) והארע זרע מעיקרו בהשרשע ובספריי' נמי תניא לה
 כלאס חצוב הווא מן התורה ולא צביל לך היכי דלשיב יותר מרובע
 בטל כרובע דטנופת: **וקמי ימעט.** ויעמידנו על שיעור הבטל דהיינו
 להפשיק איסור אפי' לא מחמירין ציה למימר דכיון דטרח ליטרח בכי
 של זה לתצירו דהוה להו למימר ימעט ויעמידנו על שיעור הבטל ד
 דטרח כבוליה ולא מחיל אפי' כיון דרובע מחיל איניש בטפי מרובע
 מנפה ארס כולו. וימיר מרובע מני' לתרוי' דלא דמי פטות דטנופת לט
 משוס טרחא אצל יותר מרובע לא מחיל אלא אפי' פטות מרובע ש
 ליה: **כרובע והכא דמי.** דשניין צטלין מן הדין והלכך ד' צימטו
 כדמפרש ואזיל אצל יותר מרובע דכלאס אימא לך שחס צה למעט